

РЕШЕНИЕ

№ 15275

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в публично заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **1845** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на У. С., роден на г. гражданин на И. с паспорт № Z6874097, представляван от адв. П. К. - САК, срещу Отказ за издаване на виза, издаден от Г. Г., консулско длъжностно лице (КДЛ) в Посолството на Република България в Д., И., с който на основание чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „Д“.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби, твърди се че административния акт е неправилен и необоснован. Според жалбоподателя, при кандидатстването за издаване на виза са представени всички необходими документи, но въпреки това издаването на такава е отказано. Изложени са доводи, че издаденият административен акт в този си вид засяга в значителна степен правата на жалбоподателя, защитени от Европейската конвенция за правата на човека. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне, както и присъждането на разноски – в размера на платената ДТ.

Ответникът КДЛ в Посолството на Република България Д., И., чрез МВНР, изпраща административната преписка в цялост, не се представлява на проведеното открито съдебно заседание. Изпраща писмени бележки, в които моли да се остави жалбата без уважение и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 86-ти състав, след като взе предвид

наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 10.11.2025 г. У. С., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти в И.; застрахователна полица за медицински разходи, свидетелство за съдимост, нотариално заверена декларация за адрес в Република България, нотариално заверен договор за наем, сертификат от БТПП за търговско представителство на чуждестранно дружество в Република България, банкови извлечения.

Издаден е оспореният Отказ от 29.12.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ от Г. Г., консулско длъжностно лице (КДЛ) в Посолството на Република България в Д., И.. Като правно основание в отказа са посочени разпоредбите на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, а като фактическо такова – при проверка е установено, че адресът се предоставя фиктивно с цел получаване на пребиваване в Република България.

По делото е получен отговор от ДАНС, в който се сочи, че съгласувателната процедура по заявлението на кандидата за виза е осъществена електронно и е налице положително становище за кандидата, тъй като той не представлява заплаха за националната сигурност.

В получено писмо от Дирекция „Миграция“ се сочи, че изразяват отрицателно становище, тъй като след извършена проверка на адреса на пребиваване е установено, че там се намира жилищна сграда, която е млаки помещения и трудно биха живели повече лица в нея.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 86-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Оспореният отказ е издаден на 29.12.2025 г., но е връчен на 22.01.2026 г., а жалбата е подадена директно в АССГ на 05.02.2026 г., поради което съдът счита, че е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, следователно същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Г. Г., КДЛ в Посолството на Република България в Д., И., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 19 от 23.09.2025 г. на посланика ни в същото посолство въз основа на т.4 от Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

Съдът приема, че оспореният административен акт не е издаден в предвидената от закона форма,

както и че е издаден в противоречие с материалноправните разпоредби. В него е посочено правното основание за издаването му (чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Нормата на чл. 10, ал. 1 т. 17 от ЗЧРБ изисква детайлно мотивиране по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, въпреки че в текущия случай е налице едно изречение мотиви, в което се сочи, че лицето е предоставило фиктивен адрес с цел получаване на пребиваване в РБ не става ясно какви проверки са извършени точно и как е установен този факт. Не е посочено начина на доказване на фиктивността на адреса, още повече че към самото заявление са приложени нотариално заверени договор за наем и декларация за предоставяне на адрес. Съответно кои са допълнително липсващите документи, които е следвало да бъдат представени в хода на адм. производство, за да се одобри заявлението за виза. Или в случай, че административния орган не приема за достоверни представените документи, на каква база стига до този конкретен извод.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D“ е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

По делото бяха събрани гласни доказателства при разпита на свидетел – З. Е. Ц.. Същият е жител на [населено място] село, където е декларирания адрес на пребиваване и сключен договор за наем от страна на заявителя за издаване на виза тип „D“. В проведеното открито съдебно заседание свидетелят заявява, че живее в съседната къща до адреса от декларацията. Същият твърди, че жилищната сграда, в която ще живее чужденеца представлява самостоятелна къща с ремонтирани и луксозно обзаведени стаи, около 80 квадрата, където има всички необходими удобства за живот като голям телевизор, съдомиялна, сушилня, пералня и т.н. Лицето заявява, че е присъствал на извършената проверка от страна на служителите на Дирекция „Миграция“ и че те са били впечатлени от добрите условия за живот, които се предоставят в имота. Соци, че не всички лица от индийското семейство планират да живеят заедно в България на един адрес, тъй като те развиват бизнес, свързан с производство на дрехи и всеки от тях отговаря за различен пазар. Съдът изцяло кредитира събраните по делото доказателства, в това число и изложените по-горе гласни свидетелски показания, които заедно с нотариално заверените документи доказват наличието на достоверен адрес на пребиваване на заявителя, а не на фиктивен такъв, както

твърди административния орган.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Съгласно тези разпоредби, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато не се докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. След анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства е дължим извод, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквато и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни. От постановения отказ не става ясно, защо и как административния орган оборва представените със заявлението документи, удостоверяващи наличието на адрес. Отказът за издаване на виза представлява намеса в правото на работа и личен живот на лицето, защитено в ЕКПЧ, тъй като същото не може да живее заедно с останалата част от семейството си и да развива своя бизнес в сферата на производството на дрехи.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирано. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, такива се претендират в общ размер на заплатената ДТ – 5.11 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 86-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на У. С., роден на 12.06.1986 г. гражданин на И. с паспорт № Z6874097, представляван от адв. П. К. - САК, ОТКАЗ за издаване на виза, издаден от Г. Г., консулско длъжностно лице (КДЛ) в Посолството на Република България в Д., И., с който на основание чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на У. С., роден на 12.06.1986 г. гражданин на И. с паспорт № Z6874097, представляван от адв. П. К. - САК сторените по делото съдебни разноски, представляващи държавна такса в размер на 5.11 евро.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на

закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: